

Tom haalt een envelop uit de postbus. Hij herkent meteen het handschrift van zijn beste vriend. Post van Bram! Zijn hart maakt een sprongetje. Als hij opgewonden de trap weer op loopt, stoot hij tegen iemand aan.

‘Tjonge, wat heb jij een haast!’ zegt het meisje.

‘Sorry,’ mompelt Tom met een blos op de wangen.

‘Geeft niet, hoor,’ glimlacht het meisje. Ze kijkt hem aan en vraagt: ‘Woon jij ook in dit gebouw?’

‘Ja, nog maar pas,’ antwoordt Tom.

‘Wat leuk, ik ook,’ zegt ze vrolijk. En terwijl ze zwierig de trap verder af loopt, rinkelen haar armbanden als een kattenbelletje.

Razend benieuwd opent Tom de envelop. Het is een tekening van Bram. *Ik mis jou zoals een vis het water mist als-ie uit zijn kom is gesprongen*, schreef hij erbij. Tom voelt meteen tranen opwellen. Hij mist zijn beste vriend ook heel erg! Hier kent hij nog níemand.

‘Ik begrijp dat het flink wennen is voor jou,’ troost mama hem, terwijl ze over zijn haren strijkt. ‘Geef het wat tijd. Morgen, op je nieuwe school, ga je veel kinderen leren kennen.’

